

487456

CUVÂNTUL ADEVĂRULUI

REVISTA RELIGIOASA

„El de bună voia Lui, ne-a născut prin Cuvântul adevărului, ca să fim noi un fel de pârgă a făpturilor Lui“. Iacob 1:18.

Abonamentul : . . 60 lei pe an In străinătate . . . dublu In America 1 dolar	Apare odată pe lună Redactor : GHEORGHE BRADIN	Redacția și Administrația : Str. Matei Corvin No. 375 LIPOVA Jud. Timiș.
--	---	--

S U M A R U L :

- | | | |
|---------------------------------|----------------------------|--|
| 1. Pogortrea Duhului Sf. | 6. Ce înseamnă dragostea ? | 11. Lecțiuni Biblice |
| 2. Vântul ceresc | 7. Credința încercată. | 12. Alegeți astăzi cui vreți să sluiți |
| 3. Rodul disciplinei ierarhice. | 8. O circulară. | 13. Vindecări divine |
| 4. Invățătura Domnului Isus. | 9. Fățarnicia. | 14. Botezuri cu Duh Sf. |
| 5. Alcoolul, otravă de moarte | 10. Eu sunt calea . . . | |

Pogorîrea Duhului Sfânt.

Fapte c. 2.

Trecuseră câteva săptămâni dela moartea și învierea Domnului Isus. Conducătorii poporului Iudeu. deveniră din ce în ce tot mai liniștiți pentrucă Acela vestit de învățăcei că a înviat, nu se mai arată ca să le strice liniștea. De acum înainte, credeau ei, că toate s'au sfârșit. Inviatul din morți nu mai apare, iar ceata aceea de suflete cari L-au urmat, nu poate să facă nici o ispravă. Sunt oameni săraci, fără cultură, etc. De aceea începură a-și vedea de treburile lor și a-și continua la adăpostul Legei, acele lucrări pe cari Domnul Isus le-a combătut.

Se apropie mereu prăznuirea sărbătoarei Cincizecimei. Din toate părțile încep să se adune Iudeii. Praznicul trebuia să fie mareț. Prin marele număr de participanți din toate părțile și jările, poporul Iudeu arăta că să solidarizează la cele făcute lui Isus de către conducătorii lor. Iar conducătorii veseli și încântați de isprava ce au făcut-o, scăpând neamul de „Cel ce a voit să strice Templul și Legea“, trebuiau să arate celor necunoscători ai celor petrecute, cât de periculos a fost omul care a fost dat răstignirii.

In acel oraș (Ierusalim) nu departe de Templu, într'o casă sărăcăcioasă și lipsită de însemnătate, stă în rugăciuni ceata care a urmat pe „Cel răstignit“ și după făgăduința Lui așteaptă pe Mângăitorul sau pe Duhul Sfânt. Ei nu pot merge la Templu, nu pot lua parte cu mulțimea care s'a adunat acolo,

pentrucă nu se pot uni cu ea. Rugăciunile lor stăruitoare diferă mult de slujbele poruncite și rânduie de Moise pentru a se face în Templu. Pentru aceea nici cugetele lor, purtarea, convingerea, etc. nu se potriveau de loc cu a celor adunați la Templu. Căci de vreme ce cei adunați acolo vedeau în Isus un „eretic“ ei vedeau pe „Fiul lui Dumnezeu.“ etc. Iudeii aveau o religie pe care o arătau pe din afară, ucenicii aveau una care lucra în inima lor Mat. 23:27-28.

Iată însă că, deodată se produce un eveniment neașteptat. Se deschide cerul, și deacolo să lasă un vijitit de vânt asupra unei case și o umple pe toată. Mulțimea dela Templu, dă fuga la casa cu pricina și când ajunge acolo rămâne încremenită de cele ce vede. „Niște limbi de foc au fost văzute împărțindu-se printre ei, și s'au așezat câte una pe fiecare din ei. Și toți s'au umplut de Duh Sfânt, și au început să vorbească în alte limbi, după cum le da Duhul a vorbi.“ Fapte 2:1-4. Așa dară urmașii lui Isus, cei 120 de suflete credincioase, au primit Duhul Sfânt, după cum le-a spus Domnul. Fapte 1:4-5. Mulțimea Iudeilor veniți să prăznuiască Praznicul în Ierusalim rămâne nedumerită, privește la acești credincioși, și nu știe ce să creadă despre ei. Duhul Sfânt însă își făcea lucrarea înainte prin ei. Domnul a zis : „El Mă va proslăvi...“ Ioan 16:14. Și ei vorbeau în limbi „lucrurile minunate ale lui Dumnezeu.“ Fapte 2:11.

Ca în toate locurile însă, și aici poporul s'a împărțit repede în două tabere: una care dorea să știe și să înțeleagă ce este aceea ce se vede, se aude și se petrece în văzul lor, iar alta care nu cunoștea altceva mai bun ca disprețul și batjocura. Aceștia din urmă ziseră: „Sunt plini de must!” După ce însă Duhul Sf. își termină lucrarea, Petru se scoală împreună cu cei unsprezece și începe a le lămurii și explica cele ce ei văd, aud și nu înțeleg. Predica și mărturisirea lui Petru, au o mare înfruntare asupra celor cucernici din popor. Ei se pătrund la inimă, cred în Domnul Isus, se pocăiesc și se botează în apă. Astfel către cele o sută douăzeci de suflete se mai adaugă aproape trei mii și să formează prima Biserică apostolică

Vestea celor înfăptuite, străbătu repede în toate părțile. Ea ajunsese și la urechile conducătorilor poporului lui Israil. De acum găsim că se pe-

trec două lucruri mari. Deoparte Dumnezeu lucrează prin cel botezați cu Duhul Sfânt, semne și minuni, Ebr. 2:4 Marcu 16:20 iar de alta parte conducătorii lui Israil, fac toate sforțările ca să nimicească această lucrare. Zilele de neliniște începură din nou pentru acești conducători, dar și pentru apostoli începură zilele de cea mai crâncenă prigonire. Dumnezeu însă prin puterea Duhului Sfânt care lucra în ei, a învins. Evanghelia a început să se răspândească cu mare putere, și mii de suflete trecură de partea lor. Fapte 4:4 Aliluia lui Isus Domnul. Amin.

Scumpe cetitorule! Dacă voiești a păși pe urmele sfinților apostoli, nu căuta nici la stânga nici la dreapta, ci stăruiește și tu în rugăciune și sfințenie, că Domnul îți va da și fie Duhul Sfânt, și astfel vei putea fi și tu un martor al Său. Luca 11:13. Fapte 1:8.

Gh. Bradin.

Vântul cel ceresc.

„Vântul suflă încotro vrea, și-i auz vuetul; dar nu știi de unde vine, nici încotro merge. Tot așa este cu oricine este născut din Duhul”. Ioan 3:8.

Vânturile sunt de mai multe clase și țării. Sunt vânturi line și vânturi mai aspre: sunt vânturi calde și vânturi mai reci. Ce binecuvântate lucrări face vântul în lume. De multe ori noi nici nu ne dăm seama ce ar fi dacă n'ar fi vântul. Să ne uităm spre pildă primăvara când lumea începe a se desmorți din înghețul iernii. Primăvara n'ar putea să vie, până nu începe a sufla vântul cel cald. Când sosește acest vânt, ghiața și zăpada se topesc, pârăile încep a curge și totul este trezit spre viață.

Sunt și în viața noastră cea sufletească ierni grozave cu înghețuri mari — de păcate. Toate sforțările și toate căldurile cele omenești nu pot face nimic pentru desghețarea unui astfel de suflet înghețat în păcat. Dar când începe a bate vântul cel cald și binecuvântat al Duhului Sfânt, inimile se desgheață și viața noastră începe a curge spre Dumnezeu. Când începe a sufla vântul cel cald de primăvară, picură streșinile. Picurul streșinilor este un semn de primăvară... Când într'un suflet înghețat în păcate începe a sufla vântul cel ceresc, picură streșinile ochilor... picură lacrimile. Lacrimile căinții pentru păcat, sunt semnul că sosește primăvara duhovnicească. După gerul și înghețul păcatului, Domnul trimete în marea Sa îndurare, desghețul Evangheliei. Totul se trezește la viață. Inimile se topesc, ochii se umplu de lacrimi și riurile bucurii curg năvalnic.

Vântul mai are și o alta însușire. El alege lucrurile ușoare din cele grele. Când suflă vântul pe stradă, el mătură pleava, hârtia și tot ce nu are greutate. Însă bucățile de fer, de peatră și tot ce este greu, rămân nemișcate. La țară plugarul iese

să vânture grîul când bate vântul. La suflarea vântului, pleava se alege iar grîul fiind mai greu rămâne. Așa face și vântul Duhului Sfânt. El este un cerceător al vieții noastre sufletești. El descoperă pe om cum este. Poți multă vreme să faci pe „cinstitul” și „evlaviosul”, dar când vine vântul Duhului Sfânt, rămâi descoperit. Vântul Duhului Sfânt, este și o probă pentru viața creștinilor. Creștinii cei adevărați, au în ei o greutate: când vine vântul încercărilor, când vine viforul și furtuna, ei rezistă. Nimic nu-i poate clătina din locul lor, pentru că au în suflet o greutate de credință și de adâncire în Evanghelie. Nu este însă așa cu ceilalți (cu cei fără greutate.) Când vine furtuna încercărilor, se duc ca pleava în vânt.

Vântul Duhului Sfânt face și o lucrare uscătoare. Trebuie să știm un lucru. Calea Domnului o pregătește totdeauna vântul cel uscător al Duhului Sfânt. Domnul nu lucrează până când vântul cel ceresc nu usucă mai întâi iarba și toate florile firii noastre celei vechi (închipuirea noastră, trufia, etc.) Această lucrare a Duhului Sfânt a arătat-o însuși Mntuitorul în noaptea cea tainică când spunea lui Nicodim că trebuie să se nască din nou prin suflarea vântului ceresc. Ioan 3:8. Această tainică lucrare a vântului ceresc este pusă într'o minunată icoană la prorocul Ezechiel cap. 37.

„Și m'a pus Domnul — zice prorocul Ezechiel — în mijlocul unei văi plină cu oase. Și mi-a zis: „profește oaselor acestora și le zi: oase uscate ascultați Cuvântul Domnului. Așa zice Domnul, iată Eu voi face să între duh în voi și veți învia...” și când am profetit s'a făcut un vuet și s'a împreună

la loc, os la os, și carnea creștea pe ele, dar duh nu era într'ânsele. Și mi-a zis Domnul: „Profește fiul omului, și zi duhului: Duhule vino din cele patru vânturi și suflă asupra acestor morți ca să învie“. Deci am profetit și duh de viață au intrat într'inșii și au înviat și au stăcut pe picioarele lor, o oaste foarte mare“. Ce minunat se arată și aici lucrarea cea tainică a vântului ceresc. La suflarea vântului, oasele se mișcă, se strâng la olaltă, crește carne pe ele și învie. Prin puterea lor? De sigur că nu. Viața ieșise de mult din ele. Erau biruite cu totul de puterea morții. Invierea lor era o minune: un dar ceresc. O astfel de minune se întâmplă și când vântul cel ceresc suflă peste un păcătos și necredincios. Este om ce-i cu adevărat, dar este mort în cele sufletești. Ii poți vorbi mereu despre cele sufletești, nu aude nimic. Poți tot umbla să-l străpungi cu Cuvântul lui Dumnezeu, nu simte nimic. Poți plânge pentru el și starea lui cu lacrimi de foc, nu-l mișcă nimic, și nu se mișcă de loc, întocmai ca mortul. Dar vine o clipă binecuvântată când suflă peste el vântul cel ceresc, și în clipa aceea deodată vezi o minune: „mortul“ începe a se mișca... își deschide ochi... i se mișcă inima... cere de mâncare, Luca 8:55, începe a grăi, Luca 7:15 lăudând pe Dumnezeu prin Isus Hristos. O ce lucrare binecuvântată este aceasta: ce bucurie mare are și cel înviat și cel ce a stăruit pentru învierea lui, precum și toți îngerii în ceruri. Luca 15:10.

Minunea dela Ezechiel să întâmplă și azi sub ochii noștri. Oare nu sunt o astfel de minune și mărturisirile publice ce se publică prin foile aceste dela cei ce spun că mai înainte erau niște oameni neînduplecați și destrăbălați, iar azi după ce s'au întors la Domnul sunt niște înșchimbați cu totul? Oare nu sunt și aceștia niște înviați din morți? Aici vom spune cu apăs: căci noi copiii lui Dumnezeu, am răsărit pe urma suflării vântului Duhului Sfânt. Este un vânt ceresc care a suflat și peste hotarele țării noastre. Noi suntem „oasele“ și „morții“ cari zăceam prin văile acestei lumi. Toți eram ca niște morți ce trăiam. Apoc. 3:1. Toți eram niște

oase goale și uscate de orice viață. Binecuvântată să fie clipa când vântul cel ceresc a început să sufle peste noi și hotarele țării noastre. Noi acești credincioși ai Domnului, am ieșit din suflarea Duhului Sfânt și trebuie să stăm ne'ncetat sub revărsarea și binecuvântarea Lui. Viața și lucrarea noastră, trebuie să fie un rod al suflării Duhului Sfânt. Iar în al doilea rând, avem datoria să lucrăm și să ne rugăm și pentru trezirea altora. Văile acestei lumi sunt pline de morți și de oase uscate. Să ne rugăm ne'ncetat pentru trezirea și învierea lor. Închidem aceste rânduri spunând că lucrarea vântului ceresc să sfârșește totdeauna cu o renaștere sufletească, cu o viață nouă. În rezumat, lucrarea vântului ceresc s'ar putea înfățișa astfel: întâi, vântul cel ceresc, face o lucrare de trezire sufletească. El este un vânt trezitor din somnul și moartea păcatelor. El trezește în diferite chipuri. Pe unii îi trezește cu adierile cele dulci ale Cuvântului lui Dumnezeu: pe alții cu vifor de furtuni, de necazuri și încercări. Dar trezirea aceasta este numai începutul mântuirii. E o trezire ce arată omului starea grozavă și pierdută în care să afle. E o trezire din morți, ea arată omului că el este un mort. Aici vine suflarea și lucrarea uscătoare a vântului ceresc. Vântul cel ceresc ne usucă toate încercările și toate nădejtile de a ne putea mântui prin puterile proprii. După ce ne-a trezit el ne apleacă din nou în mormântul peirii, și ne face să strigăm, plângând cu lacrimi amare: „O Doamne, eu sunt un mort, eu sunt un pierdut, eu sunt un zdrobit, eu nu pot face nimic. O nenorocitul de mine, cine mă va izbăvi din astfel de moarte.“ Rom. 7:24. După aceea urmează lucrarea cea înviorătoare a vântului ceresc. După ce s'a uscat toată iarba cea trecătoare și toate florile cele lumești, vântul cel ceresc aduce în țarina inimii noastre o sămânță nouă, o sămânță cerească.

Rog pe Domnul să sufle cu vântul Lui cel ceresc peste hotarele vieții noastre și să ne facă o făptură nouă, să-l dăm Lui slavă și mărire de acum și până în vecii vecilor. Amin.

Geană Bucur. Greceanca-Buzău

Rodul disciplinei ierarhice.

Ca unul care am căpătat har înaintea lui Dumnezeu de a putea culege câteva sfaturi folositoare din experiența vieții mele, m'am hotărât să scriu cu ajutorul Domnului câteva șire despre binecuvântatele roade ale disciplinei ierarhice.

Din cele ce am putut vedea până acum asupra roadelor disciplinare, pot mărturisi că, atât într'un stat cât și într'o organizație socială, e de absolută trebuință o disciplină ierarhică, pentru menținerea păcii și a ordinii sociale. O astfel de disciplină trebuie să domnească și în căminele familiare. Dacă după dispariția disciplinei ierarhice din vreun stat

oarecare, au urmat numai decât revoluțiile, iar la societăți falimentele, atunci ne putem da ușor seama că nu mai puțin pericol amenință prin dispariția disciplinei, nici căminele conjugale. Unde nu este disciplină, acolo nu poate domni pacea. Unde nu să la în considerare ordinea și disciplina ierarhică, când fiecare e gata numai a poruncii, iar la ascultare și supunere nimeni nu se afle, acolo viața nu poate fi altceva decât un haos și un chin amar. Lipsa disciplinei ierarhice în familii, are o deosebită însemnătate și aceasta pentru că cursul vieții conjugale atinge mereu chestiuni, față de care se nasc

două sau chiar mai multe păreri, și apoi dacă în asemenea cazuri lipsește disciplina, s'a terminat și cu pacea.

E un lucru cunoscut că în zilele noastre căsniciile nu mai sunt așa temeinice cum erau altădată, și certurile dintre soți și soții, adesea duc la despărțiri sau chiar la desnodăminte sângeroase. Dacă astfel de fapte să întâmplă printre oameni necreștini, e destul de dureros; dar e cu mult mai dureros să vezi petrecându-se astfel de fapte și printre aceia, cari dacă ai îndrăzni să le spui că nu sunt creștini, ar fi în stare să te pizmuiască ani de-arândul.

Sfântul apostol Pavel văzând pericolul care amenința creștinismul din lipsa de disciplină, a aranjat pentru totdeauna o regulă prin care să se poată evita orice neînțelegere, atât în Biserici cât și în familii. În Biserici stă ca stâlp Mântuitorul Isus, apoi pentru păstrarea ordinii disciplinare, Domnul Isus așază păstori peste turma Sa, simțind chiar trebuința de a Se ruga pentru ei. Luca 22:32. Pentru aceea atât timp cât acești păstori merg călcând pe urmele Domnului, turma trebuie să-i urmeze și să li se supună. I Cor. 11:1 Ebr. 13:17.

O astfel de regulă disciplinară așezase sf. ap. Pavel și față de căminele familiare, punând bărbatul cap familiei, sfătuind în același timp femeile ca să fie supuse bărbatilor lor ca Domnului. Efes. 5:22-23. Se înțelege că, astfel de sfaturi puteau fi date familiilor de credincioși, cum erau și Efesenii treziți din adormirea păcatelor. Efes. 2:1. Soția unui astfel de credincios, trebuie să știe că în supunerea ei față de bărbat, nimic nu va pierde, ci mai degrabă se va ușura de povară care va apăsa cu atât mai mult pe soțul ei. Ea trebuie să știe că soțul ei credincios fiind, nu va pretinde nici odată o modestie, simplitate, ori umilință, mai presus decât a dânsului ci în toate se va da pildă atât soției cât și întregii sale familii. El (soțul) va trebui să știe că, drepturile sale asupra soției sunt mărginite și nu pot depăși în nimic hotarele Evangheliei. Dar dacă acest Cuvânt a lui Dumnezeu impune hotară bărbatului față de soția sa, obligă în același timp și pe soție de a se supune în toate soțului ei.

Dacă totuși unele femei mai întâmpină câte o împotrivire din partea soțului ei credincios, aceasta ne dă de înțeles că pretențiile ei (a soției) ori sunt mai presus de puterile bărbatului ei, ori nu au o justificare creștinească. E o mare durere să vezi pe

unele femei a căror dorință de a fi admirate de lume, întrece dorința de a avea haine călduroase și comode. Ele sufer mai bine stânjeniri, frig, etc. numai ca să poată atrage privirile. O pace și o bună înțelegere, nici odată nu vor putea fi păstrate prin admirația privirilor din afară; ci mai degrabă prin o purtare sfântă și evlavioasă. Oricât de dulce și plăcută ar fi viața cuiva în afară de familie, dacă nu va avea pacea, liniștea și buna înțelegere familiară, atunci toată viața nu-i altceva decât un chin amar și o povară grea. Și din contră, oricât de grea și de amară e viața cuiva în afară de familie, buna înțelegere și pacea familiară, are putere de a le îndulci pe toate. E o scârbă să privești în unele familii cum născându-se câte o nemulțumire, fie din o parte ori alta, în loc ca acele nemulțumiri să fie aduse la suprafață prin cuvinte de îndreptare, să dă loc mai degrabă pizmei, și ambii soți sfiau așa septămâni întregi, fără să schimbe o vorbă unul cu altul. Și dacă astfel de lucruri sunt desgustătoare să le vezi între oameni necredincioși, cum trebuie să fie ele oare dacă s'ar întâmpla între creștini? Și oare ce zice Dumnezeu despre astfel de creștini?! În asemenea cazuri nu există o mai mare rătăcire, fiindcă orice greșală tănuțită, nu se poate îndrepta ci mai degrabă va săpa mereu sub temelia păcii și a dragostei, până le va dărâma complect. Și care este cauza că așa multe familii sunt nefericite? Cauza este aceea că, atât soțul cât și soția, nu se văd pe ei greșiți, ci fiecare vede pe celalt. De aici urmează imputări, certe și la urmă divorțuri. Dacă bărbatul pretinge dela soție să fie fără vină, să-i arate pildă. Și dacă soția pretinge dela bărbat aceasta, să-i arate cu viața ei sfântă ce trebuie să facă.

Deci scumpii mei frați și surori în Domnul. Atunci când veți ajunge la vreo răscruce a neînțelegerilor, nu vă pizmuiți în taină pentru câte un lucru de nimic, fiindcă Dumnezeu v'a dat grai ca să puteți vorbi și El dorește ca prin acel grai, voi să vă puteți exprima orice durere și suferință. Astfel mărturisind cele ce ne rănesc și apasă, ele pot fi tămăduite cu balzamu Evangheliei și în felul acesta Domnul Isus ne dă pace și fericire în căminurile și familiile noastre. Domnul să ne ajute a putea păstra întotdeauna pacea și buna înțelegere în toate căile vieții noastre. Amin.

Ironim Pătrânjan. C. T.

Invățătura Domnului Isus Hristos.

Acei copii ai lui Dumnezeu în a căror inimi să află invățătura lui Hristos deplină și cari au primit întreg Cuvântul Său, ori unde vor merge, sunt cunoscuți. Ei sunt disprețuiți și batjocoriți de către oameni, și totuși sunt bine cunoscuți prin puterea lui Dumnezeu care lucrează în viața lor.

Isus este Cuvântul care S'a făcut trup și S'a sălășluit între noi. El a fost acel Cuvânt al lui Dumnezeu. Și aceea ce a învățat și făptuit El, noi suntem datorii a cuprinde în inimă pentruca puterea lui Dumnezeu să se repauseze peste noi și în viața noastră. „Ținând sus și tare temelie Cuvântului lui

Dumnezeu și silindu-ne spre desăvârșire." Ca și în trecut, e de lipsă să fim tare în inima noastră temelie învătăturii lui Isus, ca să putem merge spre desăvârșire; deși unii zic: „Lăsați învățăturile și măriți pe Domnul Hristos." Dar, El, Domnul Isus, El e învățătura, El e adevărul și tot El este viața. „Celce nu rămâne în învățătura lui Hristos, nu are pe Dumnezeu." II. Ioan v. 9.

Deci înapoi la Cuvânt.

Aici nu este întrebare dacă ne convine ori nu aceasta învățatură. Ea este Cuvântul lui Dumnezeu în care a așezat Domnul Isus temelie credinței, și e atât de minunat lucrată și fără de greș, întocmai după cum Noul Ierusalim își are temelie perfectă. Ioan a văzut un oraș sfânt care era Noul Ierusalim, pogorându-se de sus, din cer, de la Dumnezeu: și care avea douăsprezece temelii, iar în el se afla scris numele celor doisprezece apostoli ai Mielului. Noi deci suntem datori să zidim numai pe temelie Domnului Isus și a sfinților Apostoli. Avem trebuință ca să fim îndreptați prin credință, avem trebuință de sfințirea prin credință, de putere cerească care să dea prin darurile duhovnicești, de credința despre vindecări prin puterea lui Dumnezeu, să credem învățăturile cu privire la venirea Domnului, despre domnia de o mie de ani a Domnului pe acest pământ, despre judecata din urmă de pe Tronul cel alb, despre chinul vecinic în care vor fi aruncați cei răi, despre cerul cel nou și pământul cel nou. Toate aceste trebuie să le credem și să le păstrăm în inimile noastre.

Domnul Isus și Apostolii Lui au pus temelie pe care noi suntem datori a zidi. După cum lui Moise i s'a arătat chipul sfântului locaș în munte, astfel ne-a fost arătat și nouă chipul de a zidi prin Domnul Isus pe calvar.

Dumnezeu pretinde o Evanghelie deplină.

Noi suntem datori a primi și a ne pune viața în regulă după aceasta Evanghelie. Înainte cu șapte ani, am auzit despre o mare revărsare a Duhului Sfânt. Pentruca să putem lua și noi parte în aceasta, avem lipsă de o deplină sfințire. Aceasta sfințire este lucrarea a doua a harului lui Dumnezeu. Vă îndemnăm pe cei ce nu ați primit aceasta sfințire, să stăruiți după ea neîncetat și să nu încetați a dori în inimile voastre botezul cu Duh Sfânt. Să știți însă că Domnul nu dă Duh Sfânt celor nesfinți, căci puterea Lui nu poate avea contact cu ei. El dă Duh Sf, numai celor sfinți, pe cari și voiește a-i face martorii Săi. Am auzit că putem fi botezați cu Duh Sf. și foc ca și în minunata zi a celor dinți Rusalii și ca dovadă sigură a mărturisirei adevărate, este vorbirea în limbi. Fapte 2:4. Dumnezeu ne sigilează în felul acesta și nu numai atât, decât ne descopere prin Duhul Său, neapărata trebuință a păzirei și îndeplinirii întregului Său adevăr. Vindecările prin puterea lui Dumnezeu au fost propovă-

duite prin Cuvântul Lui: „Prin ranele Lui ne vindecăm". În palatul lui Pilat a fost judecat Mântuitorul nostru. El a fost răstignit pe lemn luând pe Sine neputințele noastre: și El a purtat chiar boalele noastre. Mat. 8:17. De aceea suntem datori a îndeplini și a crede în puterea lui Dumnezeu dată spre vindecări.

Poruncile Domnului.

Botezul cu apă prin cufundare. Domnul Isus a zis: „... botezându-i pe ei în Numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh: învățându-i să păzească tot ce v'am poruncit Eu vouă." Mat. 28:19-20. Cufundarea semnifică înmormântarea omului vechi în apă. Domnul Isus a intrat în apă și a ieșit din apă. El a intrat în mormânt și a ieșit din mormânt ca biruitor asupra morții. Dumnezeu poruncește poporului Său ca să fie înmormântat cu El în moarte prin intrarea cu El în apă urmând în totul pe urmele lui. Rom. 6:3-4. Spre amintirea morții Lui, suntem datori a serba Cina Domnului. Când o serbăm, ne amintim despre aceea noapte în care Domnul Isus a fost prins și S'a dat ca Jertfă pentru noi. Astfel vestim moartea Lui, până va veni El. Domnul a luat pâinea și mulțumind a frânt-o și a dat ucenicilor Săi zicând: „Luați mâncați, căci acesta este corpul Meu". Le-a dat apoi să bea din fructul viței ca simbol al sângelui Său care trebuia să fie vărsat, și le-a zis: „Acesta este sângele Meu, al Noului Legământ, care să varsă pentru mulți spre iertarea păcatelor. Vă spun însă că de acum nu voi mai bea din fructul viței, până în ziua când voi bea iarăși cu voi în împărăția Tatălui Meu." El ne-a lăsat aceasta pildă ca noi să o urmăm, pentrucă în aceasta ne-a arătat drumul spre cruce și ne mai îndreaptă și spre venirea Lui, căci El a zis: „Ori de câte ori veți lua aceasta pâine și veți bea acest potir, vestiți moartea Domnului până va veni El." I. Cor. 11:26. Tot astfel și la spălarea picioarelor ucenicilor Săi, Domnul Isus le-a zis: „Deci dacă Eu Domnul și învățătorul vostru v'am spălat picioarele, sunteți datori și voi să vă spălați picioarele unii altora. Pentrucă v'am dat pildă căci după cum Eu v'am făcut vouă, să faceți și voi asemenea." Ioan 13:14-15. Este de lipsă ca aceste lucruri să fie scrise pe tabla inimei noastre de carne, pentrucă și acest lucru este o parte din învățătura Domnului. Și toți cei ce să silesc a urma Domnului în toate și nu se sustrag nici de la botezul prin cufundare în apă și nici de a spăla picioarele fratelui în Numele Domnului, aceia au credința și inima lor se umple de o pace pe care nici odată nu au avut-o.

Cuvântul deplin.

Este neapărata trebuință a crede și a urma în toată învățătura Domnului. El, Domnul, vine încurcând ca să-și ducă Mireasa Sa, spre a fi „Mireasa Mielului". Apoi Domnul Isus va mai avea și altă arătare, pentrucă iarăși va veni pe acest pământ, spre a domni cu toți acei sfinți cari au avut parte la în-

flia înviere, și cari au fost vrednici a scăpa din strămtorări și a domni cu Hristos o mie de ani. Iar după sfârșitul celor o mie de ani, va fi a doua înviere precum și judecata din urmă, în care vor fi judecați toți după faptele lor. În urmă vor avea loc cerul nou și pământul nou. Pentru nelegiuții este pregătit locul de chin, despre care Domnul a zis: „Focul lor nu se va stinge și vermele lor nu moare“. Stați deci lângă învățătura deplină a Domnului chiar de vă va costa și viața: stați tare lângă ea.

Dupăce acesta învățatură va fi scrisă cu degetul lui Dumnezeu pe tablele inimii voastre de carne, nu hotărește cu cine vă veți întâlni, sau ce vor zice alții: aceea învățatură stă, pentrucă ați pus temelie pe învățătura Domnului Isus Hristos. El ne-a dat învățatură despre toate cele ce a poruncit și aceasta este peatra fundamentală a credinței noastre. „Căci alta temelie niminea nu poate pune afară de cea pusă, care este Isus Hristos.“ I. Cor. 3:11. El este pilda, El e învățătura, El e credința El e Cuvântul, etc. El la toate ce a învățat pe acest pământ, le-a pus temelie și pe aceasta temelie a zidit Bise-

rica Sa. Pe aceasta temelie El dă credință, biruință și putere. Avem deci pe ce să zidim: chiar dacă vor veni neamicii ca o apă inundătoare, sau ca viorul, ori vom ajunge copleșiți de ispite și încercări, vom ști că nu va fi în stare nimic să ne clătească.

El dă credință și putere.

Cuvântul deplin al lui Dumnezeu, face pe om puternic. Prin El omul devine un luptător al Domnului. El dă siguranță în inima noastră și în felul acesta ne face ca să nu ne putem împăca cu păcatul ori cu vreo învățatură rătăcită, niciodată. Cine ajunge să înțeleagă pe deplin Cuvântul lui Dumnezeu, nimic nu este în stare să-l despartă de el. Acela fie în viață, fie în moarte stă lângă Evanghelia Domnului Isus Hristos, căci Isus a zis: „Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece“. Biserica care păzește pe deplin Cuvântul lui Dumnezeu, nu poate, fi biruită de „porțile iadului.“ Mat. 24:35. 16:18.

Tradus de S. Bradin.

Alcoolul, otravă de moarte.

Una dintre cele mai urticioase și păcătoase poftes ale păcatului, cu care diavolul, vrăjmașul lui Dumnezeu și al omului, face prăpăd și are seceriș printre sermaneale creaturi ale lui Dumnezeu adecă printre oameni, este beția. Sermani oameni pe cari Dumnezeu ia creat după chipul și asemănarea Sa pentru a-L servi pe El pe acest pământ, și pentru a trăi ei în aceasta lume numai pentru El, nu știu și nu cunosc în ce fel se apropie vrăjmașul de ei ca să-i facă a călca în picioare porunca și voia lui Dumnezeu și să-i împlinescă voia și plăcerea lui cea ticăloasă și potrivnică Celui ce a creat pe om și Care-l susține. Și acum ca să venim în sprijinul celor ce sunt chinuți de aceasta pierzătoare și nimicitoare patimă a beției, voiesc ca prin ajutorul Domnului Isus să le fac mai înțeli de cunoscut, planul vrăjmașului cel viclean cu care se apropie de ei ca să-i amăgească, iar în al doilea rând să le fac de cunoscut felul în care pot ei să-i întoarcă spatele acelu vrăjmaș care amăgește pe mulți prin poftes dulci la început și cari în urmă sunt numai amărăciuni și o otravă prin care este ucis atât corpul cât și sufletul lor.

Felul în care diavolul se apropie de om ca să-l amăgească pentru a face voia lui, este foarte șiret și viclean, fiindcă el face pe bietul om a crede că gândul și îndemnul care îi vine în minte de a face ceva ce nu e plăcut lui Dumnezeu, nu e dela diavolul, ci doar lui „ia dat așa în gând“, însă întrebarea este că cine „ia dat în gând?“ Ca să facă lucruri păcătoase sau să meargă în crîsmă și să bea, nu altcineva ia dat în gând decât diavolul prin

Prov. 23:29.

pofta pe care a semănat-o în inima lui. Iacob. 1:14. Mai are diavolul și alte șoapte cu cari se apropie de om și pe cari i le pune în gând, de ex. „Acum sunt ostenit și am lucrat destul astăzi, acum să beau un pahar sau două ca să mai prind putere, că destul lucrez toată ziua“. El încă îi mai spune că aceasta nu-i păcat, că doar Dumnezeu a lăsat băutura ca să fie între oameni. Însă aceasta nu-i permite sermanului om ca să se cugete că ce va urma după aceea, adecă după ce ascultă de el și începe a bea. Familia lui va fi lipsită de banii pe cari el cu sudoare îi câștigă, ea va suferi mizerie, golătate, etc. Și ce-i poate aduce lui aceea băutura pe care cu nepăsare dânsul o înghite? Îi poate cuprinde o boală în corp și suflet din care cu greu (și uneori nici odată) să poate vindeca. Așa-i omul, se lasă amăgit și atras de dulceața cea înșălătoare și pe dinafară a poftelor păcatului, după care însă urmează amărăciunea cea mare cu care sufletul este amărît și otrăvit, pe care însă mulți nu o mai simt din pricina amorțelii păcatului în care sunt jinuși. Efes. 2:1-3. Până acolo duce diavolul pe om, încât să creadă că aceasta este voia lui Dumnezeu și că El a lăsat aceasta ca oamenii să se folosească de ea (de băutura). Dacă însă ar fi așa cum minte diavolul, Ioan 8:44, atunci nu ar zice Dumnezeu în Cuvântul Său: „Să trăim frumos ca în timp de ziua, nu în chefuri și beții; nu în curvii și în fapte de rușine: nu în certuri și în pizmă.“ Rom. 13:13. Poate se vor găsi unii cari se vor scuza sub motivul că ei nu trăiesc „în chefuri și beții“, ei sunt oameni cinstiți și dacă beau, beau câte un pahar la casa

lor. Acești oameni să înșală amarnic, pentru că primul păhar aduce pe al doilea, al doilea pe al treilea, și așa ajung până la 10 sau chiar mai multe. În fața lui Dumnezeu cei ce beau un păhar și cei ce beau mai multe, sunt toți una, pentru că toți beau. Cel ce fumează o țigaretă și cel ce fumează zece, sunt la fel. Iar dacă unii (cei cu un păhar) voiesc să se arate drepti, să-și amintească că nu prin dreptatea lor sunt neprihăniți ci prin dreptatea lui Isus Hristos. Luca 18:11-14 Domnul Isus face pe omul Său „om nou” și în acesta nu mai poate trăi nici o poftă păcătoasă. Efes. 4:22-24 Gal. 5:21. Apos, Pavel zice: „Tot așa și voi socotiți-vă morți față de păcat și vii pentru Dumnezeu în Isus Hristos Domnul nostru. Rom. 6:11-12. Astfel patimile și poftele rele se pot omorî atunci când omul se înfrinează. Galat. 5:23-24. Cine face așa, va avea viață și pace: iar cel ce face contrariul, va suferi moarte. Rom. 8:6.

Am găsit în multe reviste și cărți reclame de felul acesta: „Cine voiește a scăpa de patima uri-

cioasă a beției, se întrebuițeze cutare medicament delă cutare farmacie,” etc. Dar cine voiește să scape de aceasta patimă cu corpul și cu sufletul să vină la Cel mai mare farmacist din lume, adică la Isus, care zice: „Dacă însetează cineva să vină la Mine și să bea.” Și ce să bea? „Apa cea vie.” Ioan 4:10-24. 7:37-38. Când vei face aceasta ai la dispoziție un medicament fără plată, care cu siguranță de tămăduiește de orice boală și pe acesta îl primești numai prin credință, adică să crezi că Dumnezeu îți dă ce ceri. Iacob 1:6 Mar. 11:24. Și atunci vei vedea cum vei primi vindecare prin „apa cea vie” care poate să nimicească din inima și simțul fiecăruia toate poftele și patimile păcatului, cari lasă după ele ruină morală, trupească și sufletească.

Domnul Isus să-ți dea aceasta apă vie iubit suflet care citești aceste rânduri și suferi de aceasta otrăvitoare boală. Amin.

Țunea Petru. Timișoara.

Ce înseamnă dragostea?

I. Ioan 5:3.

Prin ajutorul lui Dumnezeu, voim a ne îndrepta așa cum ne învață Cuvântul lui Dumnezeu, atunci când ne arată culmea dragostei pe care Domnul Isus a arătat-o în Ev. Ioan 13:1. Dumnezeu a iubit lumea atât de mult că a dat pe singurul lui Fiu ca preț de răscumpărare ca prin sângele Său vărsat pe cruce la Golgota să răscumpere pe toți cei ce cred în El. Și noi vedem că Domnul ne îndeamnă să ne iubim unii pe alții după cum ne-a iubit El. Ioan 13:34. Scumpii mei frați, dacă Domnul Isus ne-a chemat să-l fim ucenici prin botez, Mat. 28:19, suntem datori a ne iubi unii pe alții, Ioan 13:35, și a păzi tot ce ne-a poruncit El. Mat. 28:20. Astfel noi găsim că El ne-a dat mai multe pilde pe cari să le urmăm. În Luca 18:1, El ne dă o pildă pentru a stărui în rugăciune. În Ioan 13:15 ne dă o pildă să facem și noi cum a făcut El, etc. Și El zice că suntem datori a face cum a făcut El. Oare sunt vorbite aceste cuvinte pentru totdeauna? Ne sună ele și nouă celor de astăzi? Domnul Isus zice: „Cerul și pământul va trece, dar cuvintele Mele nu vor trece.” Mat. 24:35. Dacă cuvintele Domnului sună pentru toate timpurile, atunci cum pot zice unii, că ele au sunat numai pe acel timp? Noi găsim scris că oamenii sfinți ai lui Dumnezeu a făcut acest lucru, chiar și înainte de Domnul Isus. Astfel Avram spală picioarele celor trei bărbați cari au venit la el. Gen. 18:2-5. Și acum dacă și Domnul Isus a făcut aceasta, înseamnă că Dumnezeu a avut și are plăcere în acest lucru, fiind că Domnul Isus zice: „M'am pogorât din cer ca să fac nu voia Mea, ci voia Celui ce M'a trimis.” Ioan 6:38.

Sunt mulți cari cred că, spălarea picioarelor a fost făcută numai ocazional de Domnul Isus, ea n'a fost făcută odată cu Cina cea din urmă și prin urmare, poate fi făcută și de credincioși, atunci când se află de bine și nu la Cina Domnului. Dacă facem așa, însemnează că facem un lucru prin care voim să falsificăm Cuvântul și voința lui Dumnezeu. Domnul Isus după ce a împărțit pâinea și potirul și după ce a spălat picioarele ucenicilor, în aceeași seară, a zis lui Petru: „Adevărat, adevărat, îți spun, că nu va cânta cocoșul, până te vei lăpăda de Mine de trei ori.” Ioan 13:38. Acum dacă aceea nu era seara în care Domnul a serbat Cina și în care El a fost prins, cocoșul ar mai fi cântat până la lăpădarea lui Petru.

Spălarea picioarelor nu este impusă nici celor necredincioși și nici celor neînțelegători, fiindcă Domnul zice: „Dacă știți aceste lucruri fericite de voi dacă le faceți.” Ioan 13:17, 9:41. Dacă noi voim să dăm altă explicație Cuvântului lui Dumnezeu, însemnează că vom ajunge sub osândă, pentru că nu ni este dat voie să trecem peste ce este scris. I. Cor. 4:6.

Dragostea înseamnă deci a sta lângă Cuvântul lui Dumnezeu și pe acela a-l îndeplini și păzi cu îngrijire. Domnul Isus să ne ajute la toți să facem ce este scris. Amin.

P. Ozarclevici. Bădeuți-Rădăuți.

Credința încercată.

„Frații mei, să priviți cu o mare bucurie când treceți prin felurite încercări, ca unii cari știți că încercarea credinței voastre lucrează răbdare”.
Iac. 1:2-3.

Scumpii mei frați, prin ajutorul Domnului nostru Isus Hristos, voiesc a scri în articolul meu despre calea pe care merg copiii lui Dumnezeu spre El și despre cele ce întâlnesc ei pe aceasta cale.

În primul rând să privim la poporul lui Israel (poporul lui Dumnezeu), care a plecat din țara Egiptului spre țara Canaan, numită și „țara făgăduinței”. Exod. 12:37. După plecare, ei ajung la Marea Roșie, și aici credința lor este pusă la o grea încercare. Înaintea lor nu văd decât apă iar în-

poia lor pe Faraon care vine ca să-i facă captivi din nou sau chiar să-i piardă. Astfel ei să înspăimântă foarte tare. Exod. 14:10. Dar Moise le-a zis: „Domnul Se va lupta pentru voi, dar voi, stați liniștiți”. Ce mărețe și pline de adâncă învățătură sunt aceste cuvinte pentru noi. Noi ne aflăm de multeori în asemenea încercări. Din'naintea noastră avem ispita, din dos ne urmărește vrăjmașul, și atunci ne aflăm în grea încercătură. Mulți creștini sunt cari în asemenea momente de încercări au căzut din credință. Și pentru ce? Pentru că nu au stat liniștiți, n'au crezut că Domnul Se luptă pentru ei, și în strîmtoarea lor, nu au strigat spre El. Frații mei iubiți. Dacă poporul lui Israel, la vederea lui Faraon și a ostei sale, sărea în Marea Roșie, se îneca. Dacă căuta să se întoarcă înapoi trebuia să se supună și să se umilească la picioarele lui Faraon, care îl făcea din nou rob. Așa este și cu creștinul. Dacă în momentele de ispită și încercare, își perde cumpătul, este cuprins de spaimă și neliniște, nu strigă către Domnul și nu-L așteaptă ca să-l izbăvească, el merge mai adânc în ispită și încercare și se înecă în ea și moare. Dacă dă înapoi înseamnă că ajunge din nou robul diavolului. Ce este de făcut atunci? Nimic altceva, decât aceea ce învață Moise pe popor: „Domnul Se va lupta pentru voi: dar voi, să stați liniștiți”. Da, Domnul Se va lupta pentru tine iubite suflete atunci când îl ceri pe El în ajutor, și nu te grăbești să faci pași fără El, nici înainte și nici îndărăt. El zice: „Cheamă-Mă în ziua necazului, și Eu te voi izbăvi, iar tu Mă vei proslăvi!” Ps. 50:15.

Poporul lui Israel deși pus la încercare câștigă biruința la Marea Roșie, pentru că Dumnezeu Se luptă pentru ei. Poporul trece

prin mare cu picioarele neudate și aceea mare înghite pe Faraon și întreaga lui armată. Atunci când noi suntem credincioși, atunci când recunoaștem că ajutorul nostru este la Dumnezeu și numai de la El vine, El ne scapă de ispită și încercare și ne descurcă din acele lucruri în cari caută satana să ne încurce și din cari singuri nu ne-am putea descurca. Noi n'avem să luptăm singuri. Noi trebuie să stăm liniștiți și să rugăm pe Domnul, căci El este Acela care Se luptă pentru noi.

Poporul lui Israel după încercarea de la Marea Roșie, devine mai puternic în credință. Și noi după orice încercare pe care Domnul ne-a ajutat să o putem birui, devenim cu o mai mare credință în Domnul. De aceea frații mei iubiți, să nu ne neliniștim, și să nu privim cu spaimă la încercările cărora suntem expuși, pentru că dacă suntem credincioși, ele lucrează spre binele nostru. Încercarea este focul prin care Domnul voiește să ne lămurească credința. De multeori credința noastră mai conține unele lucruri cari nu sunt aur, și pentru aceea Domnul lasă ca focul încercărilor să ardă din aurul credinței noastre acele părți, pentru ca el să poată fi aur curat. I Petru 1:5-7. Încercările sunt un instrument de care Se folosește Domnul, ca să curețe credința noastră ca ea să poată aduce roadă. Pentru că dacă oamenii au atâta înțelepciune ca să-și curețe lucrurile lor de preț de cele fără preț, atunci Dumnezeu are mai multă înțelepciune și El voiește a curăți via Sa de tot ce nu aduce roadă bună. Ioan 15:1-8.

Scumpe suflete care ai ieșit din Egiptul păcatului. Dă-mi voie să-ți pun o întrebare: Știi tu că, înaintea ta este Marea Roșie (lumea) și din'napoi te urmărește Faraon (Satan)? Ce faci tu pentruca biruința să-ți fie asigurată? Știi tu că, trebuie să treci prin Marea Roșie cu picioarele neudate? Sau știi tu că, trebuie să treci prin lume fără să se lipească de tine nici o patimă și nici o poftă? Așteaptă atunci pe Isus ca să meargă cu tine și roagă-L ne'ncetat. Numai El poate să-ți dea învingerea și să te curețe de orice patimă și poftă. Numai El are putere să omoară din tine orice lucru care nu este după voia Lui. Domnul să-ți ajute ca prin încercările cari treci, să fi biruitor. Amin. Ioan Cismaș, Chelmac.

O circulară către lucrătorii Bisericii lui Dumnezeu din România.

Text: I Cor. 1:10

Iubiți frați, conlucrători în via Domnului! Din textul citat trebuie să înțelegem că suntem datori a respecta cu cea mai mare sfințenie datoria noastră în Numele Domnului Isus, ca toți să avem același fel de vorbire, să nu fie între noi dezbinări, ci să fim toți uniți într'un gând și

într'o înțelegere. Noi știm cu toții că descoperirea Evangheliei depline a luat ființă la noi în țară acum 10 ani și marea lucrare a Duhului Sfânt a străbătut aproape toate județele, trecând chiar peste hotară (granițe) Acum să ne punem o întrebare: Care a fost și în ce a stat puterea de progresare? Răspunsul îl vom găsi foarte ușor. Incepătorii acestei religii îi vedem că până astăzi în sfințenie și neîntinați susțin aceea ce au început. Iacob 1:27. Fără ca să știrbească ceva au rămas tot în aceea învățătură: Il Ioan v. 9. nefalsificând Cuvântul lui Dumnezeu. Il Cor. 2:17. Mai târziu bunăvoința Domnului a fost că poporul a crescut, a crescut și numărul acelor ce priveghează în popor, adică al acelor cari au însărcinarea a îndemna pe oameni să se împace cu Dumnezeu. Il Cor. 5:20. Deci datorința noastră în genere este, ca să punem prefi pe ceice prima dată au început lucrul și ne-au vorbit și nouă Cuvântul. Vezi Ebr, 13:7. Astfel în unanimitate trebuie să ne purtăm într'un chip vrednic de Evanghelia lui Hristos, rămânând tari în același duh, luptând cu un suflet pentru Evanghelie. Filip. 1:27. **Iar cei ce nu vor rămânea sinceri conducători, pierzarea îi va aștepta, împreună cu cei cari îi vor urma.** Isaia 9:16. Drept aceea să ne amintim cum am primit și auzit și aceea să respectăm, că de nu murim Apoc. 3:2-3. Ni se cuvine deci să păzim lucrul bun care ni s'a încredințat, depărtându-ne de vorbirile profane pe cari unii le

mărturisesc, fiindcă au rățăcit din credință. I Tim. 6:20-21. Și dacă noi susținem că Dumnezeu este cu noi și că prin Duhul Sfânt ni s'a încredințat acest lucru măreți. să căutăm a ținea „dreptarul învățăturilor sănătoase“ pe cari le-am auzit, Il Tim. 1:13. Iar dacă dreptarul acesta îl vom părăsi, ne amestecăm în aluatul Fariseilor, cari în ce privește botezul lui Ioan au zădărnicit un plan dumnezeesc. Luca 7:29-30. Cu timpul (unii) au dat cu privire la înviere, învățături false; zicând că învierea s'a făcut deja. Alții au oprit căsătoria. I Tim. 4:3. Alții au dat voie luxului. Luca 16:19. Alții au dat voie circumciderei. Galat. c. 5. S'au găsit și așa unii cari după ce au fost muștrați, au făcut dezbinări. Tit 3:10-11. Și iarăși alții cari au iubit lumea I Ioan 2:15 și de dragul ei, au îmbrățișat-o. Il Tim. 4:10 Astfel deosebite învățături au fost și vor putea fi, însă orice învățături cari nu duc la smerenie vor aduce după ele o boală. I Tim. 6:3-4 Iar ce a dus la smerenie și binefacere arată chiar și Istoria Univarsală (tip. în anul 1921 la Blaj, pag. 84) despre renumitul Inocențiu al III. Se zice că a fost de o rară modestie, în fiecare Sâmbătă spăla picioarele a câte doisprezece moșnegi și hrănea la curtea sa câte 3000 de săraci. Vedem dar fraților modestia și binefacerea unui om din Istorie. Apoi cu cât mai prețioasă trebuie să socotim modestia „Fiului omului“ care la fel să pleacă la picioarele pescarilor spre a le spăla și hrănește 5000 de săraci: truște și sufletește.

Rugăciunea mea este către Domnul Isus ca tuturor conlucrătorilor să vă pună în inimă ca să păstrați ce aveți (dela început) ca nimeni să nu vă ia cununa. Apoc. 3:11. Vă rog primiți îndemnul și salutul meu în Domnul Isus.

A. Isbașa.

Fățarnicii.

Mat. 23:27-28.

O luptă mare a avut Domnul nostru Isus Hristos cu Fariseii din timpul său, a căror învățătură nu era altceva decât un aluat de fățarnie. Luca 12:1. Ei făceau pe „sfinții“ în fața acelor cari nu-i cunoșteau dar la baza sfințeniei lor, stăteau o mulțime de nelegiuiri.

În adevăr, fățarnicul are două fețe pe cari le întrebuițează după împrejurări. El are două limbi; cu care apără adevărul și

cu care îl condamnă. El lucrează numai după împrejurări. Dacă în urma mărturisirii adevărului se poate storce ceva, el este lăudat de dânsul. Când însă numai este nimic de stors, el îl ponegrește. Domnul Isus însă zice: „Rob rău; te voi judeca după cuvintele tale“. Luca 19:22 Mat. 12:36. Iov. 15:6. Fraților, să ne ferim de fățarnicie. Domnul să ne ajute. Amin.

Gh. Bradin.

„Eu sunt calea adevărului și viața“.

Ioan 14:6.

Încă din cele mai vechi timpuri, s'au pus în fața omului două căi: Calea vieții și calea morții. Între aceste două căi, aflăm o deosebire foarte mare și tot atât de importantă ca între lumină și întunecare adevăr și minciună, viață și moarte. Aceste căi deși pleacă una de lângă cealaltă, duc în direcții opuse. Calea vieții duce în sus, iar calea morții duce în jos. Pe prima cale, omul este condus de Domnul Isus, iar pe a doua, de diavolul. Domnul Isus conduce pe ai Săi la Tatăl ceresc, în patria Sa cea plină de bucurii și fericiri vecinice. Diavolul conduce pe ai săi spre patria sa, care este tot vecinică, dar plină de chinuri și dureri vecinice.

Aceste două căi, stau în fața fiecărui om. La intrarea pe cea binecuvântată stă Domnul Isus și deasupra ei să află scrise următoarele cuvinte: „Intrați pe poarta cea strâmtă... Căci strâmtă este poarta, îngustă este calea care duce la viață, și puțini sunt cei ce o află“. La intrarea pe calea morții stă diavolul și deasupra ei este scris: „Căci largă este poarta, lată este calea care duce la pierzare, și mulți sunt cei ce intră pe ea.“ Mat. 7:13-14. Omul n'are aici decât să-și aleagă: vrea să meargă în sus sau vrea în jos, vrea pe calea vieții sau vrea pe calea morții. Și după cum reiese din cele ce se văd și după cum arată chiar Domnul Isus, calea îngustă are puțini călători cari merg pe ea, în timp ce pe calea lată sunt o mulțime foarte mare. Și oare care ar fi cauza că omul alege mai de grabă calea morții decât pe a vieții? Răspunsul îl găsim ușor. La intrarea pe calea cea îngustă sau pe calea vieții, călătorul trebuie să treacă printr'o poartă strâmtă; or, aici el nu poate intra cu desăgii păcatelor sale cele vechi. El nu poate intra pe această poartă strâmtă, decât desbrăcat de tot păcatul și mic în ochii săi. Și dacă nu poate intra pe aceasta poartă așa cum dorește, merge la poarta largă și intră pe acea. Pentru că pentru cei mulți este mai greu a se desbrăca de păcat, decât a pierde fericirea vecinică.

Se găsesc însă și așa călători cari ar dori ca să călătorească pe calea cea îngustă, dar ei nu ar voi să se desbrace de patimi, poftă și plăceri lumești, și cum nu pot intra cu aceste pe poarta strâmtă, ei sar pe aiurea (pe altă parte sau peste gard). Ei sunt însă observați foarte ușor de călătorii cari au ajuns pe cale. Domnul Isus numește pe cei

ce sar pe aiurea „hoți și filhari“. Ioan 10:1. Aceștia nu au același port sau îmbrăcăminte pe care o au cei ce au intrat pe poartă, nu au aceeași vorbire și nici nu au aceeași vedere. Ei nu pot petrece cu cei sinceri și de acea cad de pe cale, pentru că este scris: „De aceea cei răi nu pot ține capul sus în ziua judecării, nici păcătoșii în adunarea celor neprihăniți. Căci Domnul cunoaște calea celor neprihăniți, dar calea păcătoșilor duce la peire“. Psalm. 1:5-6.

Știi că mulți dintre cititorii acestui articol vor dori să știe pe care cale merg ei. Aici autorul articolului prin mila lui Dumnezeu voiește să vină în ajutorul celor sinceri. Ascultă deci iubite suflete: Dacă socotești pe Dumnezeu ca Tatăl tău și pe Domnul Isus Hristos ca mijlocitor între tine și Tatăl, dacă-L chemi cu toată stăruința în ajutorul tău pretutindeni și întotdeauna, dacă-l spui Lui tot năcazul tău, toate bucuriile tale și toate îndoielile ce te frământă, dacă-l mărturisești Lui toate păcatele tale, dacă vei stăruii în cuvintele Lui cari sunt „duh și viață“, dacă ești sărac cu duhul, flămând și însetat după dreptate, milos și curat la inimă, făcător de pace, etc. atunci mergi cu Isus pe calea vieții către cer. Iar dacă tu iubești lumea și tot ce este în ea, adică: săvârșești adulter, amăgire, fățarnicie, șiretenie, mândrie, răutate, gelozie, minciună, alungi dela tine ceea ce este bun, ești ne iubitor de adevăr, nu recunoști plata lui Dumnezeu, pentru dreptate nu vrei a te osteni, întorci spatele celui nenorocit, iubești bogățiile lumești și slava dela oameni, hoția, uciderea, vrăjitoria, idololatria, etc. Atunci să fi sigur că mergi pe calea morții, condus fiind de vrăjmașul. Acest vrăjmaș care este diavolul conduce pe cei ce-i poate prinde în cursă, în patria lui vecinică, întunecată, îngrozitoare și chinuitoare, departe de Dumnezeu și de bunătățile Lui. Sufletele intrate acolo vor rămânea pe veci în pierzare. Mat. 25:46.

Iubite suflete, cercetează-te serios și vezi pe care cale mergi? Pe calea vieții sau pe calea morții? Astăzi îți alegi tu singur.

I. Cristea. Hălmăjel.

LECȚIUNI BIBLICE.

Calendar Septămănal.

Luni în 28 Mai Mat. 25:31-46. Marți în 29 Mai Iacob 2:14-20.
Mer. „ 30 „ Deut. 15:7-11 Joi „ 31 „ Mat. 21:28-32.
Vin. „ 1 lun. Luca 12:41-48. Sâm. „ 2 lun. Rom. 14:7-13.

Duminică în 3 Iunie : Mat. 25:31-46.

Judecata din urmă.

Cuv. aur. II Cor. 5:10.

Judecata din urmă. În lecțiunea noastră, Domnul Isus Hristos arată timpurile din urmă și judecata. Toți oamenii sunt trecători din aceasta lume, ei trebuie să moară, iar după moarte vine judecata. Fiecare trebuie să-și primească plata după cum a lucrat când era în corp: bine sau rău. Judecata va fi făcută chiar de însuși Domnul Isus, și ea va fi fără căutare la față. În vreme ce cei ce au arătat compătimire față de copiii Domnului, vor auzi un glas de mângâiere, ceilalți cari nu și-au întins mâna ai ajuta cu nimic, vor auzi o osândă strașnică. Noi învățăm de aici ca să fim gata a ajuta și sprijini din toate puterile pe cei ce lucrează pentru adevăr și sfințenie, căci făcând așa pe Domnul îl sprijinim și mila va birui judecata. Iacob 2:13.

Calendar Septămănal.

Luni în 4 Iun. Mat. 26:31-46. Marți în 5 Iun. Luca 22:14-23.
Mer. „ 6 „ Luca 9:28-36. Joi „ 7 „ I. Cor. 11:23-34.
Vin „ 8 „ Ebr. 2:5-10. Sâm. „ 9 „ Ebr. 10:7-13.

Duminică în 10 Iunie : Mat. 26:1-75.

Isus în umbra crucei.

Cuv. aur. Mat. 26:39.

Isus în umbra crucei. După serbarea ultimei Sale cină cu ucenicii Săi și după ce le spală picioarele, Domnul Isus înalță o rugăciune mijlocitoare pentru ei (și pentru cei ce vor crede prin cuvântul lor) către Tatăl. Și la urmă Se roagă ferbinte pentru Sine ca Se poată fi cât mai predat Tatălui și în aceea rugăciune a intrat în agonie și sudorile Lui s'au prefăcut în sânge. În urmă este prins și dus la mai marii poporului lui Israel (Ana și Caiafa) unde este batjocorit și disprețuit, și în fine este dus la Pilat (gubernator roman), unde de asemenea este supus la bătăi, dispreț și batjocură. Domnul a învins prin supunere și umilință, făcându-se „Autorul mântuirii noastre desăvârșit prin suferinți.“ Și noi învățăm că puterea de învingere este, supunându-ne voiei sfinte a lui Dumnezeu.

Calendar Septămănal.

Luni în 11 Iun. Mat. 27:33-50. Marți în 12 Iun. Ioan 19:17-24.
Mer. „ 13 „ Luca 23:39-49. Joi „ 14 „ Ioan 3:14-21.
Vin. „ 15 „ Rom. 5:1-11. Sâm. „ 16 „ II Cor. 5:14-21.

Duminică în 17 Iunie : Mat. 27:1-66.

Isus pe Cruce.

Cuv. aur. Ebr. 12:2.

Isus pe cruce. Deși în Domnul Isus nu s'a găsit nici o vină, totuși la stăruința poporului Iudeu, El este dat la crucificare. Astfel Fiul lui Dumnezeu moare răstignit pe cruce pentruca să ne împace pe noi cu Dumnezeu. El nu a murit pentru Sine, decât El a murit pentru noi, fiindcă așa a fost proorocit despre El, și toate cele proorocite, trebuiau să se împlinească. Noi învățăm să punem mare preț pe Jerifa Domnului, fiindcă numai scumpul sânge al lui Hristos ne-a putut răscumpăra dela moarte, păcat și pierzarea vecinică.

Calendar Septămănal.

Luni în 18 Iun. Mat. 28:1-10. Marți în 19 Iun. Mat. 28:11-20.
Mer. „ 20 „ Fapte 1:1-8. Joi „ 21 „ I Cor. 15:20-28.
Vin. „ 22 „ Rom. 6:1-11. Sâm. „ 23 „ Ioan 10:11-18.

Duminică în 24 Iunie : Mat. 28:1-20.

Domnul înviat și marea Lui misiune.

Cuv. aur. Mat. 28:19-20.

Domnul înviat și marea Lui misiune. Cu toată străduința Fariseilor și a Cărturarilor de a nimici și zădărnicii lucrarea Domnului Isus, ei n'au reușit. Domnul Isus învie din morți a treia zi și triumfă asupra puterii vrăjmașului. El primește dela Tatăl toată puterea în cer și pe pământ, și trimete pe ucenicii Săi ca să evanghelizeze toate neamurile. Și mai mult, în lucrarea lor nu voiește a-i lăsa singuri, decât voiește El însuși a-i însoți și a lucra prin ei. Aliluia. Marcu 16:15-20. Noi învățăm de aici să lucrăm din toate puterile pentruca vestea Evangheliei să se lățească peste tot locul.

Calendar Septămănal.

Luni în 25 Iun. Mat. 18:1-6. Marți în 26 Iun. Fapte 7:54-60.
Mer. „ 27 „ Mat. 16:24-28. Joi „ 28 „ Filip 2:1-11.
Vin. „ 29 „ Apoc. 5:6-14. Sâm. „ 30 „ II Petru 3:8-14.

Duminică în 31 Iunie : I. Cor. 1:18-25.

Repetiție.

Cuv. aur. Luca 1:33.

„Alegeți astăzi cui vreți să slujiți“.

„Cât despre mine, eu și casa mea vom sluji Domnului.“ Iosua 24:15.

Dorința mea este ca prin micul meu articol se trezesc inima tuturor celor ce îl vor citi, ca în fața vremilor critice de astăzi să poată zice ca Iosua : „Incât despre mine eu și casa mea, vom sluji Domnului.“ Scumpul mei frați și toți cei ce citiți sf. Scriptură, noi toți am aflat dintr'nsa că atunci când poporul lui Israil gema în Egipt, sub robia lui Faraon fiind în strimtorare a strigat către Dumnezeu și El ia ascultat. Ps. 107:6. El le-a trimis pe omul Moise pe care mai dinainte îl avea pregătit pentru eliberarea lor. Domnul ia trecut prin mare, ia condus prin pustie, ia hrănit și adăpat, și totuși „cei mai mulți din ei n'au fost plăcuți lui Dumnezeu, căci au pierit în pustie“ I Cor. 10:1-5. Și pentru ce au pierit? Pentru că s'au răzvrătit împotriva lui Moise, trimisul lui Dumnezeu, zicând căci li era mai bine în Egipt, când le fierbeau oalele la foc și aveau crastaveți, usturoi, etc. Cu acest popor, Moise nu ajunge în Canaan, căci moare și este îngropat de Dumnezeu în țara Moabului. Deut. 34:6. Iosua fiul lui Nun care era plin de înțelepciune dela Dumnezeu, el luă poporul și plecă cu el mai departe. Înșă durerea a fost mare și pentru Iosua că poporul era nesupus și încăpăținat, El s'a văzut nevoit ale zice: „Alegeți astăzi cui vreți să slujiți...“

Până aici ne-am ocupat de poporul lui Israil, de aici vrem să trecem la noul Israil pe care l-a chemat Domnul din întunec la minunata Sa lumină, ca să fie un popor propriu rîvnitor de fapte bune. După cum în Israilul vechi s'au aflat răzvrătiți și nemulțămitori, tot la fel să află și în cel nou. Chiar va veni vremea și a și venit ca să vezi pe cei ce erau cu tine părtași la toate suferințele și bucuriile pe cari vi le împărțea Dumnezeu, părăsind pe Domnul care i-a răscumpărat și slujind Dumnezeului plăcerilor lumești. De aceea când vezi în jurul tău că credința scade și crește necredința; când vezi că se micșorează sfințenia și să înmulțește nelegiuirea, zi și tu ca Iosua : „Incât despre mine, eu și casa mea vom sluji Domnului“. Când vezi oameni cari și-au mărturisit Evanghelia și te-au îndemnat spre Dumnezeu, și acum își întind mâinile la neleguire căreia i s'au făcut părtași; și când vezi că totul în jurul tău este căzut, tu îndreapță ochii spre Golgota și zi : „Incât despre mine, eu și casa mea vom sluji Domnului.“ Rog pe Domnul să ajute tuturor celor ce au în inimă dorința de a-L servi ca să poată zice aceste cuvinte cu mine dimpreună. Amin.

St. Moscú. Lascar-Catargiu.

Vindecări Divine.

Eu Ana Păușan, întii de toate laud și măresc pe Părintele Domnului nostru Isus Hristos, pentru marea Lui lucrare ce a făcut-o cu mine deși eram rătăcită prin lumea aceasta, necunoscând pe Dumnezeu. Eu fiind bolnavă de 12 ani de reumatism care mă chinuia cu dureri grozave în tot corpul și fiind consultată de șase medici, cari mi-au spus că am să trăiesc restul de viață în pat și în dureri, fiind și la raze de șase ori, am fost trimisă în spital, unde mi s'au făcut injecții în picioare, în spate și am băut multe feluri de medicamente, dar în zădar. Astfel am trăit 12 ani. În urmă Dumnezeu a îndemnat pe un frate în credință să invite pe soțul meu la ora de rugăciune. Mergând soțul meu la rugăciune și văzând puterea lui Dumnezeu, a rămas pătruns la inimă și venind acasă mi-a istorisit că acolo trebuie să fie cu adevărat lucrarea lui Dum-

nezeu pentru că așa ceva nu mai văzuse. După cele auzite dela soțul meu, m'am dus și eu și mergând de două ori, am rămas tot necredincioasă și credeam că nu este lucrarea lui Dumnezeu. Dar deodată a pătruns Cuvântul lui Dumnezeu în inima mea și eu am început a plânge crezând că Isus Hristos mă poate vindeca și am zis unui frate dacă să poate face și pentru mine cele scrise la Iacob 5:14. Fr. a spus aceste la fr. Macarie. Și pe ziua de 1 Martie la serviciul d. m. trecând la ungere conf. Iacob 5:14 după ungere și rugăciune, m'am simțit ușurată și complet vindecată.

Pentru aceasta lucrare minunată, lui Dumnezeu : Tatăl, Fiul și Duhul Sf. Să-l fie toată onoarea și mărirea. Amin.

Ana Păușan. Str. M. Dudu No. 62. Craiova.

Botezuri cu Duh Sfânt.

Domnul Isus a botezat cu Duh Sfânt în următoarele locuri : In j. Arad, Com. Pâncota 8 suf. Odvoș 1, Curtici 1. Mișca 5, Șoimoș 1. In j. Bihor :

Bratca 3, Balnoca 84, Beznea 14, Borodul mare 5, Lorău 1, Ponoară 3, Suncuiușul V. 12, V.-Crișului 5. Aliluia Domnului Isus. Amin.